

Công Thức Thành Công

Kinh Thánh Nghiên Cứu: Phục truyền Luật lệ Ký 18:15–22; Giô-suê 1; Hê-bơ-rơ 6:17, 18; Ê-phê-sô 6:10–18; Thi thiên 1:1–3; Rô-ma 3:31.

Câu Gốc: “Chỉ hãy vững lòng bền chí, và cẩn thận làm theo hết thủy luật pháp mà Môi-se, tôi tớ ta, đã truyền cho người; chớ xây qua bên hữu hoặc bên tả, để hễ người đi đâu cũng đều được thịnh vượng” (Giô-suê 1:7).

Benjamin Zander, giám đốc âm nhạc của dàn nhạc Boston Philharmonic Orchestra đã dạy một lớp về diễn giải âm nhạc. Ông quan sát sự lo lắng của các học viên khi họ nghĩ đến việc trình diễn của mình sẽ được chấm điểm ra sao. Để giúp học sinh thoải mái và phát huy hết tiềm năng, ông đã tuyên bố vào ngày đầu tiên của lớp học rằng tất cả mọi người sẽ được điểm “A”. Điểm “A” này không phải là mục tiêu phải đạt được “mà là khả năng để họ sống theo và hướng đến”. Ông chỉ có yêu cầu duy nhất là trong vòng hai tuần đầu của khoá học, học viên phải viết một lá thư giải thích lý do mình xứng đáng được điểm hạng cao. Nhưng lá thư phải để ngày cuối của khoá học.

Sách Giô-suê nói về những cơ hội mới. Môi-se, người đã thống trị 40 năm lịch sử của Y-sơ-ra-ên, nay thuộc về quá khứ. Cuộc xuất hành khỏi Ai Cập và những chuyến lang thang trong hoang mạc, bị đánh dấu cách bi thảm bởi sự nổi loạn và bướng bỉnh, đã kết thúc. Một thế hệ mới, hết lòng vâng lời Đức Chúa Trời, đã sẵn sàng bước vào Đất Hứa. Đây không phải là một kỳ vọng phải đạt được mà là một cơ hội để sống theo và thực hiện.

Chúng ta hãy cùng nghiên cứu đường lối Chúa mở ra một chương mới cho cuộc đời Y-sơ-ra-ên, và Ngài cũng có thể làm như vậy cho cuộc đời chúng ta.

**Nghiên cứu bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 4 tháng 10.*

Một Môi-Se Mới

Đọc Phục truyền Luật lệ Ký 18:15–22 và Giô-suê 1:1–9. Sách Giô-suê bắt đầu bởi sự nhắc lại lời hứa liên quan đến những gì sẽ xảy ra sau khi Môi-se qua đời. Tại sao đó là điều quan trọng?

Tuy Môi-se đã qua đời và Đức Chúa Trời bổ nhiệm một nhà lãnh đạo mới, Giô-suê, nhưng cả hai vẫn có những điểm tương đồng. Cả hai đều được Chúa bảo rằng họ sẽ dẫn dắt dân tộc mình vào vùng đất đã hứa với tổ phụ họ. Như Chúa đã phán với Giô-suê: “Phàm nơi nào bàn chân các người đạp đến, thì ta ban cho các người, y như ta đã phán cùng Môi-se” (*Giô-suê 1:3*). Giô-suê sẽ hoàn tất công việc được giao cho Môi-se lúc ban đầu. Ông thực sự là một Môi-se mới.

Đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 33:11; Dân số Ký 14:6, 30, 38; Dân số Ký 27:18; Dân số Ký 32:12; Phục truyền Luật lệ Ký 1:38; Phục truyền Luật lệ Ký 31:23; và Phục truyền Luật lệ Ký 34:9. Những câu Kinh Thánh này cho chúng ta biết gì về Giô-suê?

Ở thời điểm này, lời hứa rằng Đức Chúa Trời sẽ “lập lên” một tiên tri giống như Môi-se (*Phục truyền 18:15*) chỉ là một điều khả dĩ chứ không phải là một thực tế đã hoàn tất. Những lời mở đầu của sách Giô-suê nhắc nhở người đọc về lời hứa này, và đồng thời tạo ra một kỳ vọng muốn thấy lời hứa đó được ứng nghiệm.

Mặc dù đã chết, Môi-se vẫn chiếm vị trí nổi bật trong chương đầu tiên. Tên của ông được nhắc đến mười lần, còn Giô-suê chỉ có bốn lần. Môi-se được gọi là “tôi tớ của Đức Giê-hô-va” trong khi Giô-suê được gọi là “tôi tớ của Môi-se” (*Giô-suê 1:1*). Phải mất cả một đời trung thành phục vụ và vâng lời, Giô-suê mới nhận được danh hiệu “tôi tớ của Đức Giê-hô-va” (*Giô-suê 24:29*).

Tuy chương đầu của sách Giô-suê ghi lại sự chuyển đổi giữa hai nhà lãnh đạo vĩ đại của Y-sơ-ra-ên, nhân vật quan trọng nhất vẫn chính là Đức Giê-hô-va, Đấng mở đầu quyển sách và sự dẫn dắt của Ngài xuyên suốt toàn sách. Không thể nào có nghi vấn về việc ai là nhà lãnh đạo thực sự của Y-sơ-ra-ên.

Qua mọi thời đại, Đức Chúa Trời đã kêu gọi cả nam lẫn nữ, làm người lãnh đạo dân Ngài. Tại sao việc ghi nhớ ai là nhà lãnh đạo thực sự, vô hình của hội thánh là điều thiết yếu?

Vượt Qua! Chinh Phục! Phân Chia! Phục Sự!

Đọc Giô-suê 1. Chúng ta có thể học được gì về cấu trúc của sách với chương mở đầu này?

Chương đầu của Giô-suê là phần giới thiệu cho toàn bộ sách. Chương này bao gồm bốn bài phát ngôn tương ứng với bốn phần chính của sách: vượt qua sông (*Giô-suê 1:2–9*); chinh phục (*Giô-suê 1:10, 11*); phân chia (*Giô-suê 1:12–15*); và phục sự bằng cách vâng theo luật pháp (*Giô-suê 1:16–18*).

Sách Giô-suê ghi lại các chủ động đến từ Đức Chúa Trời. Trong mỗi chủ động, Chúa giao cho Giô-suê một nhiệm vụ cụ thể liên quan đến việc chinh phục Ca-na-an, và mỗi chủ động đều được ghi nhận trong sách sau khi nhiệm vụ được hoàn tất mỹ mãn.

Những lời hứa của Đức Chúa Trời liên quan đến việc chiếm đóng vùng đất này cuối cùng đã được ứng nghiệm. Từ đó trở đi, trách nhiệm giữ đất nằm trong tay người Y-sơ-ra-ên và điều đó chỉ có thể hoàn tất bởi đức tin chân thật và sự vâng phục đến từ đức tin đó.

Các chủ động đến từ Đức Chúa Trời, được diễn tả bằng ba động từ—“vượt qua”, “chinh phục” và “phân chia”—nhận được câu trả lời thích hợp qua sự vâng phục của dân sự, bắt nguồn từ chủ động cuối cùng: phục sự.

Một lần nữa, sách Giô-suê có bốn phần chính, mỗi phần có đặc tính cụ thể diễn tả sự:

- (1) Vượt qua (*Giô-suê 1:1–5:12*)
- (2) Chinh phục (*Giô-suê 5:13–12:24*)
- (3) Phân chia (*Giô-suê 13:1–21:45*)
- (4) Phục sự (*Giô-suê 22:1–24:33*)

Do đó, cấu trúc của sách nói lên thông điệp chính: Các chủ động của Đức Chúa Trời được hoàn tất không phải cách tự động. Thay vào đó, chúng đòi hỏi sự đáp ứng trung thành của dân sự Ngài. Nghĩa là, với tất cả những gì Chúa đã làm cho chúng ta—kể cả những gì chúng ta không thể tự làm—chúng ta được kêu gọi hãy làm những gì chúng ta có thể làm cho chính mình: có nghĩa là chúng ta phải vâng theo những gì Chúa ra lệnh chúng ta làm. Điều ấy đã luôn như vậy trong suốt lịch sử thiêng liêng và cho đến ngày nay. Ví dụ, sự miêu tả dân sự Đức Chúa Trời vào thời kỳ cuối cùng trong Khải huyền 14:12 truyền đạt cùng một ý tưởng: niềm tin vào những gì Chúa đã làm cho chúng ta sẽ dẫn đến sự vâng lời.

Hãy nghĩ về một số lời hứa của Chúa quý giá nhất đối với bạn. Chúng đòi hỏi bạn phải đáp lại ra sao để chúng trở thành hiện thực?

Những Người Thừa Kế Các Lời Hứa

Trong Giô-suê 1:2, 3, Đức Giê-hô-va phán cùng Giô-suê rằng Ngài sẽ ban đất cho họ. Mặt khác, Ngài phán rằng Ngài đã ban rồi. Điều đó có nghĩa gì?

Đất là món quà từ Đức Giê-hô-va, Đấng sở hữu thực sự. Trong Giô-suê 1:2, 3, động từ “ban cho” được dùng qua hai dạng, phản ánh hai khía cạnh quan trọng của việc thừa hưởng đất đai. Dạng đầu tiên thể hiện phương sách ban cho đất đai. Chỉ có vùng đất bên kia sông Giô-đanh là nơi Y-sơ-ra-ên chiếm đóng. Hầu hết Đất Hứa vẫn chưa được chiếm.

Trong Giô-suê 1:3, động từ “ban cho” được dùng ở thì hoàn thành, tạo ấn tượng rằng đất đai đã được ban cho họ. Khi Đức Chúa Trời là chủ tử của những hành động như vậy, dạng này được gọi là “lời tiên tri hoàn thành,” có nghĩa là những gì Ngài hứa trong Lời của Ngài là một sự thật chắc chắn có thể tin cậy như một thực tế hiện tại.

Các đại danh từ trong câu 3, “của các người” và “các người,” là số nhiều, vì vậy lời hứa không chỉ được ban cho Giô-suê, mà còn cho toàn thể dân Y-sơ-ra-ên. Việc nhắc đến lời hứa ban cho Môi-se truyền đạt sự liên tục của sứ mạng Đức Chúa Trời.

Ngoài ra, từ *kol*, “tất cả,” “mọi,” được lặp lại nhiều lần trong chương đầu tiên. Sự hiện diện xuyên suốt của từ này thể hiện tính toàn bộ và trọn vẹn, điều cốt yếu để đạt được mục tiêu đặt ra trước Giô-suê. Phải có sự liên kết hoàn hảo giữa Đức Chúa Trời, Giô-suê và dân Y-sơ-ra-ên để đảm bảo thành công trong cuộc chinh phục Đất Hứa sắp tới.

Đọc Giô-suê 1:4–6 và Hê-bơ-rơ 6:17, 18. Vào thời điểm đó, Đất Hứa chỉ là một lời hứa. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời gọi đó là một cơ nghiệp. Trở thành người thừa kế những lời hứa của Đức Chúa Trời có nghĩa là gì?

Không có gì huyền bí về những lời hứa của Đức Chúa Trời. Tự chúng không có quyền năng để đảm bảo sự ứng nghiệm. Sự đảm bảo rằng chúng sẽ thật sự xảy ra nằm ở sự hiện diện của Đức Chúa Trời, Đấng phán rằng: “Ta sẽ ở cùng người”. Thật vậy, sự hiện diện của Chúa là yếu tố thiết yếu cho sự tồn tại của Y-sơ-ra-ên. Nếu không có sự hiện diện của Ngài, họ sẽ chỉ là một trong nhiều quốc gia, không có sự kêu gọi, không danh tính, không có sứ mệnh đặc biệt nào (*Xuất Ê-díp-tô Ký 33:12–16*). Sự hiện diện của Đức Giê-hô-va là tất cả những gì Giô-suê cần để thành công.

Chẳng có gì thay đổi trong hiện tại, đó là lý do tại sao chúng ta có lời hứa của Đức Chúa Giê-su trong Ma-thi-ơ 28:20.

Hãy Vững Lòng Bên Chí !

Đọc Giô-suê 1:7-9. Tại sao Đức Chúa Trời cần nhấn mạnh hai lần với Giô-suê rằng ông phải mạnh mẽ và can đảm?

Nhiệm vụ giao phó cho Giô-suê xem ra có nhiều thử thách nặng nề. Các bức tường của các thành phố Ca-na-an rất kiên cố, khó có thể bị tấn công, và dân cư của vùng đất này được huấn luyện để chiến đấu. Ngược lại, dân Y-sơ-ra-ên, những người du mục đơn giản, không có ngay cả những cỗ máy chiến tranh thô thiển nhất để tấn công các bức tường kiên cố. Lịch sử cho chúng ta biết rằng ngay cả Ai Cập, siêu cường quốc thời bấy giờ, cũng không thể xâm nhập được Ca-na-an.

Tuy nhiên, lời kêu gọi phải mạnh mẽ và can đảm ở đây, không chỉ liên quan đến tinh thần chiến đấu hay chiến lược. Can đảm và sức mạnh là điều cần thiết để trung tín với Torah (5 sách đầu tiên của Môi-se) và các đòi hỏi cụ thể của nó, những điều định nghĩa giao ước của Y-sơ-ra-ên với Đức Giê-hô-va.

Đọc Ê-phê-sô 6:10-18. Mặc dù ngày nay chúng ta không bắt buộc phải tham chiến quân sự, nhưng chúng ta có thể áp dụng những lời khích lệ mà Giô-suê nhận được cho cuộc đấu tranh thuộc linh hằng ngày của chúng ta như thế nào?

Ngày nay, để hoàn thành sứ mệnh mà Đấng Christ giao phó, các Cơ Đốc nhân cũng phải đối mặt với những thách thức tương tự như Giô-suê; nghĩa là họ phải chiến đấu chống lại xu hướng tội lỗi của chính mình, chống lại các chủ quyền, thế lực, kẻ thống trị bóng tối của thời đại này, và chống lại các đạo quân gian ác. Giống như Giô-suê, họ cũng có lời hứa bảo đảm về sự hiện diện của Đấng Christ: "Ta thường ở cùng các ngươi luôn cho đến tận thế" (*Ma-thi-ơ 28:20*). Như sự hiện diện hỗ trợ của Đức Chúa Trời đã đủ để xua tan nỗi sợ hãi của Giô-suê thuở xưa, thì điều ấy cũng đủ để xua tan những nghi ngờ và lo lắng của chúng ta ngày nay.

Chúng ta có một thách thức đó là, phải biết Đức Chúa Trời rõ ràng đủ để tin cậy vào Ngài, và những lời hứa của Ngài dành cho chúng ta. Và đó là lý do tại sao, hơn bất cứ điều gì khác, chúng ta cần mối quan hệ cá nhân với Ngài.

Câu hỏi quan trọng cho chúng ta hôm nay không khác gì câu hỏi mà Giô-suê phải đối mặt. Làm sao chúng ta có thể trung thành với những gì Lời Chúa phán dạy ngay cả khi điều đó không được ưa chuộng hoặc bất tiện để thi hành?

Thịnh Vượng và Thành Công

Đọc Giô-suê 1:7-9 cùng với Sáng thế Ký 24:40, Ê-sai 53:10 và Thi thiên 1:1-3. Dựa trên những câu Kinh Thánh này, thịnh vượng và thành công có nghĩa là gì?

Từ *tsalakh* trong tiếng Do-thái, “thịnh vượng” (*Giô-suê 1:8. Bảng dịch 2011*), ám chỉ sự hoàn tất cách mãn nguyện những gì đã được dự tính, hay một hoàn cảnh thuận lợi.

Từ *sakal*, “khôn ngoan” (*Giô-suê 1:8*), có thể được dịch là “thịnh vượng” hoặc “thành công.” Nhưng nó cũng có thể có nghĩa là “cẩn thận,” hoặc “hành động khôn ngoan.” Điều này thường xuất hiện trong sách Gióp, Châm ngôn và Thi thiên, trong đó khái niệm thành công gắn chặt với hành động khôn ngoan bằng cách kính sợ Đức Chúa Trời và vâng theo Lời Ngài.

Theo hiểu biết này, thành công không nhất thiết được định nghĩa như sự giàu sang về vật chất, mặc dù không loại trừ điều đó. Thành công phải được xem như một trạng thái hòa hợp với những giá trị và nguyên tắc thuộc linh—những gì làm nền tảng cho thế giới mà Đức Chúa Trời đã tạo ra và được bày tỏ trong luật pháp của Ngài.

Thật vậy, sự tin cậy vào lời hứa của Chúa, đặc biệt là lời hứa về sự cứu rỗi chỉ bởi đức tin; và sự vâng giữ luật pháp của Ngài, là không đối lập với nhau. Chúng đại diện cho hai mặt của cùng một đồng tiền.

Đọc Rô-ma 3:31. Câu này nói gì về mối quan hệ giữa luật pháp và đức tin?

Tách đức tin nơi sự cứu chuộc và sự hy sinh của Đức Chúa Giê-su thay cho chúng ta ra khỏi sự vâng giữ luật pháp của Đức Chúa Trời, là sự phân tách sai lầm và nguy hiểm. Luật pháp và ân điển luôn đi đôi với nhau. Chỉ có sự hiểu biết hời hợt về vai trò của luật pháp mới có thể dẫn đến việc coi “luật pháp” và “ân điển” là hai điều đối lập.

Những người viết Cựu Ước rất coi trọng luật pháp và xem đó là nguồn vui thích (*Thi thiên 1:2; Thi thiên 119:70, 77, 174*). Khi được xem xét và xử dụng đúng đắn, luật pháp sẽ dẫn đến sự hiểu biết sâu sắc hơn về tội lỗi của chính mình (*Rô-ma 7:7*) và sự cần thiết của sự công bình nơi Đấng Christ (*Ga-la-ti 3:24*).

Dấu chúng ta nhờ ân điển của Đức Chúa Trời luôn cố gắng tuân theo luật pháp Ngài, nhưng kinh nghiệm riêng của mỗi người đã bày tỏ nhu cầu chúng ta cần đến sự công bình che chở của Đấng Christ như thế nào?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “Vượt sông Giô-đanh,” tr. 481, 482, trong *Patriarchs and Prophets*; “Vào Đất Hứa,” tr. 175, trong *The Story of Redemption*.

“Trong những lời hứa và lời cảnh báo của Ngài, Đức Chúa Giê-su muốn nói đến tôi. Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi đã ban Con một của Ngài, để tôi tin Con ấy, không bị hư mất, nhưng được sự sống đời đời. Những kinh nghiệm được kể lại trong lời của Đức Chúa Trời sẽ là những kinh nghiệm của tôi. Lời cầu nguyện và lời hứa, lời răn và lời cảnh báo, là của tôi. . . . Khi đức tin tiếp nhận và hấp thụ các nguyên tắc của lẽ thật, chúng trở thành một phần của bản thể và động lực của cuộc sống. Lời Chúa, khi được tiếp nhận vào tâm hồn, sẽ định hình những suy nghĩ và đi vào sự phát triển cá tính.”—Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 390, 391

“Không có quan điểm nào cần được suy gẫm nghiêm túc hơn, lặp lại thường xuyên hơn hoặc thiết lập vững chắc trong tâm trí của mọi người, hơn là ý tưởng rằng con người sa ngã không thể nào xứng đáng với bất cứ điều gì bởi những việc làm tốt nhất của chính mình. Sự cứu rỗi chỉ đến qua đức tin nơi Chúa Giê-su Christ mà thôi.”—Ellen G. White, *Faith and Works*, tr. 19.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Dấu hoàn cảnh sống và kinh nghiệm của Giô-suê khác biệt với chúng ta, chúng ta vẫn có thể rút ra những nguyên tắc thuộc linh nào từ cuộc sống của ông để áp dụng vào cuộc sống của chính mình? Nhưng, tại sao, chúng ta phải luôn ghi nhớ bối cảnh khi cố gắng rút ra những điểm tương đồng?
2. Thảo luận về mối liên hệ giữa lời hứa của Chúa và sự vâng lời của chúng ta đối với Ngài. Chúng bổ sung cho nhau như thế nào? Việc nhấn mạnh quá mức vào điều này mà bỏ qua điều kia gây nguy hiểm gì? Nghĩa là, mỗi nguy hiểm nào đến từ việc thúc đẩy luật pháp mà bỏ qua ân điển? Hay việc thúc đẩy ân điển mà coi nhẹ luật pháp?
3. Dựa trên bài học tuần này, bạn định nghĩa thế nào là thành công theo quan điểm của Kinh thánh? Sự thịnh vượng chiếm vị trí gì trong định nghĩa về thành công của một Cơ đốc nhân?
4. Hãy tưởng tượng Giô-suê có thể đã cảm thấy thế nào khi phải tiếp tục chức vụ của Mô-se. Đức Chúa Trời đã ban cho ông lời hứa nào để chắc chắn nâng đỡ ông (*xem Giô-suê 1:5*) trong những trách nhiệm lớn lao của mình?